

הזה" שזיכרונותיו הכעיסוהו עד-כדייך שהשתעשע, תוך כדי קריאתם, במריטה עצבנית של אלפי העמודים.

"רציתי לחשוף את השקר ולזהות את הויף", הדגיש פליני באחד הראיונות הרבים שהעניק תוך כדי הפקת הסרט. ואכן, קזנובה כפי שהוא מציג אותו רחוק מאד מן המאהב הלאטיני בהתגלמותו המושלמת. ראשית, משום שקזנובה אינו מסוגל כלל לאהוב. הוא אינו יותר ממכונת-מיש-גלים מתנשפת ומוזיעה, מתמרקת ומשי-תפרת מדי פעם לשם השגת שיאים חדשים בשטח ההתמחות שלה - המין. יחסיו עם הנשים מצטיינים במכניות מושלמת. הוא ניצב מעליהן וממלא את תפקידו ביעילות, ככל שיידרש, אבל אין מה לדבר אצלו על סיפוק, אלא-אי-כך זהו הסיפוק העצמי של הספורטאי המנצח בתחרות. שנית, משום שהמאה הנאורה שבה חי גיקומו קזנובה, המאה שהכינה כביכול את המהפכה הצרפתית מוצגת כההום של מחשכי-תרבות, הידרדרות ובזיון אנושיים שה-מהפכה היתה הדרך האחת היחידה ל-טאטאם מן העולם.

הסרט פותח בוונציה, עיר-מולדתו של פליני, בסצנת-קרייבל מדהימה בעוצמת

ושמו

קזנובה

המודקו דונלד סאתרלנד, ה- שחקן שזכה בתפקידו הקשה של קזנובה, מתכסה בסוף הסרט במעטה פלטי מיוחד ההופך את ה- מאהב המפורסם לזקן שוטה ונלעג.

מאוהב, וקורה לו אפילו שהוא חושש, לרגע, שהכלי המופלא שבין רגליו עומד לבגוד בו. הוא נע דרך ערפילי לונדון שלא היו מביישים את מיטב ציוריו של טרנר, נקלע לנשף שבו צד אחד של ה- שולחן מייצג את הצידקנות המתחסדת והצבועה של הספרדים הקאתוליים דאז, ואילו מן העבר השני ההתחכמות המת-פלספת והוורדרדה של הצרפתים. הוא חוזה בריקוד-בלט הומוסקסואלי הרומוזו כי ייתכן שגם בו יש נטיות חבויות אל בני מינו שלו, והוא משתתף בתחרות מישגלים ברומא, כשמולו אחד מבני העמך (פליני) דואג שקזנובה יתעלס עם עוזרתו, ואילו מתחרהו הרכב, עם אצילה.

לכאורה הוא תמיד מנצח, ידו תמיד על העליונה, אך למעשה זהו מטעם שכל תחנה מתהוותו הופכת אותו עגום יותר. האיש הזה אינו אדונן של הנשים, כפי שמתקבל תחילה הרושם. הוא כלי-שרת בידיהן, מכשיר-עזר כדי להגיע לסיפוקן, מעין (המשך בעמוד 46)

קצב המנגינה ניגש קזנובה לעבודה, כא- שר מבעד לחור נקוב בעינו של דג מצוייר על הקיר (נא לזכור את הדג המיפלצתי המתבונן בעולם מחליא בסוף החיים המ-תוקים) משקיף השגריר הצרפתי בעבודתו של האתלט.

עם תום המלאכה מגסה קזנובה לשבות את לב השגריר הנעלם שמאחרי הכותל בהצעות מהפכניות בכלכלה ובהנדסה, לה-ציג את עצמו כמציל אפשרי של הממלכה הצרפתית. אבל איש אינו מתייחס אליו ברצינות. הוא יחזור בהמשך הסרט ויציע שוב ושוב את שירותיו האינטלקטואליים לנסיכים ומלכים רבים, והתגובה תהיה תמיד זהה. כל מה שמצפים ממנו הוא מישגלים בקבלנות. כל השאר, חסר עניין בעיני סביבתו.

מונציה, שממנה נמלט אחרי שהושלך לכלא, הוא נודד לנסיכויות אחרות באי-טליה. מגיע לפאריס וללונדון, נודד בי-שווייץ ובגרמניה. הנשים מתחלפות ביניהן, קזנובה משלה את עצמו לפעמים שהוא

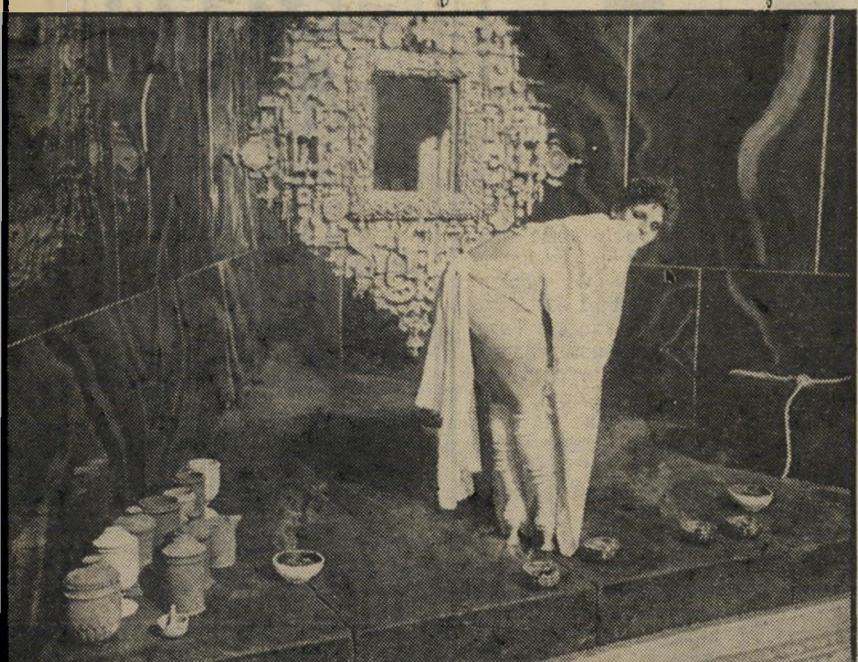
רים את נודדיו הרבים של קזנובה עלי-פני יבשת אירופה (מעניין לציין שזו הפעם הראשונה שסרט של פליני יוצא את גבור לות מולדתו, פרט לחריג התיעודי של הליצנים).

ומן הרקע, אל הפרט. קזנובה, עטוף בגלימה לבנה, מוזמן לאי בודד בלב המפרץ. הוא מתמודד בסירתו הקטנה עם ים סוער (זהו ים של גלים עשויים חומר פלאסטי, המדגישים הן את העובדה שמי-דובר כאן במציאות הדימיונית נוסח פלי-ני ולא בשיתזור עובדות, והן את עצם היות ונציה היום פחיובל של כל תעשיות האיזור). הוא מגיע לאי, ושם מחכה לו נזירה. השניים מתפשטים, קזנובה מוציא מתרמילו אוטומט מוזהב בצורת אבר מין בעל כנפיים, שבהימתח קפיצו מתחיל לזמר מנגינת חרוזה בגוונים מכניים. ל-

הדימיון החזותי שלה. גונייה הצבעים בה מזכירים את הפרסקות הענקיים של טיני-טורטו בארמון הדוג'ים שבועיריהתעלות, אולם מרכיביה הם תוצרת פליניאנית על כל פרטיה ודיקדוקיה - מאלפי המסיכות המפוזרות עלי-פני תיפאורת הענק, החולי-פות מול מצלמה שנועה וכמו חובקת את התמונה מכל צדדיה, דרך הצעקות, הק-ריאות והמוסיקה, ועד לפסל הענק ש-כימעט נמשה מן התעלה, אבל בסופו של דבר גותר תקוע בתוכה.

מכונת-מישגל
מתנשפת

ז'הו הרקע. כך יתחיל פליני גם את כל הפרקים הרבים האחרים בסרט, המתא-

העוזרת המגרה -- במסעה המישגלים של קזנובה נותן לו פליני להתעלס פעמיים עם עוזרתו: פעם אחת בתחרות מישגלים ברומא, כשהוא שוכב עם העוזרת ואילו הרכב, בן זלתי-העם, עם אצילה, העוזרת שבתמונה מסייעת לו, בנענועי-ישובו, להשיג זיקפה כדי להצליח לשכב עם מרקזיה ישישה

ההומוסקסואליזם פליני אינו מוכן לשחרר את קזנובה מתסביך ההומוסקסואליזם הטבוע בכל גבר. באחת האור-גיות מבצעים זוג רקדנים ממין זכר (אחד מהם בתמונה, מאופר) ריקוד-הזדווגות גברי שאינו משאיר את קזנובה אדיש. פליני מוכיח שקזנובה הוא רק ויברטור בשרודט.